

Šmarnice 2020

Marjeta Cerar: Največji dar

19. maj: MARIJIN OLTARČEK

Polonina mami je počivala in kazalo je, da gre njihovemu še nerojenemu dojenčku na bolje. Toda porod se je začel predčasno. Rodil se jim je Jošt, ki je ob rojstvu tehtal komaj devetsto gramov. Dali so ga v inkubator. Babi je ob tej novici prijateljice in župnika takoj prosila za molitev. Očku to ni bilo všeč in je babi oštel, da ima molitveni telefon. A kmalu je spoznal, da ta telefon deluje.

Dva dni po rojstvu Jošta smo lahko šli prvič na obisk v porodnišnico. Najprej smo obiskali mami, ki je bila v sobi in se je že počutila bolje. Potem smo šli skupaj z njo na intenzivni oddelek, kjer je spal naš mali Jošt. Kako je bil majhen! Bil je le malo večji kot očkova dlan. Medicinska sestra nam je dovolila, da ga pobožamo. Njegova koža je bila tako mehka in njegove rokice čisto, čisto majčkene. Pri njem smo bili le kratek čas, nato smo se odpravili v mamino sobo. Tam smo mami pokazali presenečenje, ki smo ga pripravili zanj in za Jošta. Vsak od nas je narisal risbico, prinesli pa smo ji tudi Marijin kipec, čipkast prtiček in šopek papirnatih rož. Tega nam je podarila soseda Sonja, ko je izvedela, da smo dobili bratca. Bil je lepe modre barve, rožice pa so bile v obliki drobnih nageljčkov. Mami se je darila zelo razveselila. Njena postelja je stala v kotu sobe, zato je na nočni omarici naredila Marijin oltarček.

»Hvala vam, sončki moja,« nam je rekla in nas vsakega posebej objela in poljubila. Jakob pa je rekel: »Mami boš videla, da bosta z Joštom kmalu doma. Mi fantje smo močni in bojeviti.«

»Res je,« je pritrdila mami in se nasmehnila.

Kmalu je bila ura šest in morali smo se posloviti. Med vožnjo domov smo se ustavili še v trgovini z vijaki in orodjem. Očka je kupil nekaj stvari, ki so še manjkale, da bo lahko dokončal zibelko. Doma smo babi natančno opisali Jošta, ji povedali za oltarček in popadali v postelje.

Okoli enajste ure je očka dobil sporočilo. Mami mu je poslala sliko Jošta ob Marijinem oltarčku. Marijo je nesla na intenzivni oddelek in jo pustila pri Joštu. Medicinskim sestram je bila Marija tako všeč, da so k Joštovem inkubatorju prinesle mizico in na njej Mariji postavile oltarček. Mami ga je zagledala, ko se je vrnila, da nahrani Jošta. Zelo se je razveselila. Ena od medicinskih sester ji je rekla: »Marija bo gotovo pomagala.«

Mami je samo pokimala in sestro stisnila k sebi. Spomnila se je, da je Jezus dal Marijo za mater vsem ljudem. To se je zgodilo pred Jezusovo smrtjo na križu. Pod križ sta prišla Marija in Jezusov prijatelj Janez. Pogledal ju je in rekel:

»Marija, glej, tvoj sin. Janez, glej, tvoja mati.«

Kaj vse je morala Marija pretrpeti, videti, slišati! In enako se je godilo tudi moji mami, ko se je rodil Jošt.

Mami je prišla domov po enem tednu, Jošt pa je v porodnišnici ostal še tri mesece. Vsak dan je bil bolje. Po treh mesecih je tehtal dobra dva kilograma. Vsak dan smo ga obiskovali, ga hranili, se z njim pogovarjali, mu peli in se spoznavali z njim. Vseskozi je ob njegovi posteljici stal Marijin oltarček. In ko smo odhajali skupaj z Joštom iz porodnišnice, je mami Marijin kipec podarila Joštovi medicinski sestri v zahvalo za vse, kar je storila za našega malčka.

Ko sta očka in mami Jošta pripeljala domov, je bil v hiši velik praznik. Jošt je prvo noč doma prespal v noč zibelki, ki jo je naredil očka.

Naloga:

Za enega izmed članov svoje družine pripravi praznovanje.